

[Holger Larsen.]

dejligt at have dette Materiale, men ikke af 15 Spørgsmaal.

Paa et Tidspunkt, da der var Tid nok til at spørge og til at svare, fremsatte man kun et enkelt Spørgsmaal. Naar det er Tilfældet, maa det ærede Medlem dog kunne forstaa, at vi maa vende os mod 15 Spørgsmaal, som man ikke er i Stand til at besvare i Ministeriet eller hos Amterne, men som skal ud til samtlige Kommuner, og hvis Besvarelse, selv om de blev besvaret, intet som helst viste. Svaret paa det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Krag har sendt ud, viser Trangen derude, det viser Trangen hos de gamle til at faa noget mere, og det viser Trangen hos Kommunerne til at blive imødekomet.

Naar saa det ærede Medlem siger, at han haaber paa, at Landstinget vil tage en saglig Stilling, saa er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem. Ogsaa jeg haaber paa, at Landstinget vil tage en saglig Stilling, for saa faar de gamle Brændsel, saa faar de gamle Hjælp. Naar Landstinget vil tage en saglig Stilling til dette Lovforslag, vil der skaffes Hjælp til de Kategorier af daarligt stillede, her er Tale om.

Naar det ærede Medlem Hr. Vesterager mener, at det skulde være dette, at der ikke er tilstrækkelig Plads for det frie Skøn indenfor Lovens Rammer, man er utilfreds med, saa siger jeg: skudt forbi. Der er Plads nok for det frie Skøn. Der mangler nogle Penge til at handle med, men der er Plads nok. Den Statistik, vi nu har set, viser bl. a. dette, at der er en hel Del Kommuner, som ikke benytter sig af det frie Skøn, og vilde man skabe Lighed, fuldkommen Lighed her i Kaarene for de gamle Mennesker, saa maatte man gaa den modsatte Vej.

Men naar man er gaaet denne Vej, er det bl. a., fordi der er saadant et fuldkomment Virvar derude, et fuldkommen blandet Billede. Nogle Kommuner har Masser af Penge liggende, de kunde bruge, andre har ingen. Saa gaar man den Vej, at man siger til Kommunerne: Vi kommer ikke med principielle Ændringer, I staar selv for, om I vil være med til at hjælpe eller ikke. Saa kan de Kommuner, som ingen

Penge har, hjælpe, og de Kommuner, som har Penge i Forvejen, og som naturligvis hele Tiden har haft Adgang til at hjælpe, kan hjælpe.

Naar Talen er om Forholdet mellem Land og By, gør jeg opmærksom paa, at der ganske naturligt ikke i dette Ting kunde forelægges noget som helst Forslag i denne Retning, uden at man søgte at raade Bod paa, at Landet fik en daarligere Stilling end Byerne, den Gang den nuværende Lov blev gennemført.

Det ærede Medlem forsøger at spille indigneret, fordi man har taget Invaliderentyderne med. Det har den højtærede Socialminister været inde paa. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at de 3 800 med svær Invaliditet, som det ærede Medlem er saa glad ved faar de 260 Kr. mere, er ikke Spor bedre stillet end de andre Invaliderentydere; de faar kun disse Penge mere — saastreng er Loven i Virkeligheden nu —, fordi de er hjælpeløse og skal have fremmed Hjælp; og efter hvad jeg kender til Betaling for fremmed Hjælp, skal det nok sluge det Beløb.

Altsaa, alle disse Mennesker er ret uheldigt stillet, og her er en Lejlighed til at komme dem til Hjælp. Det unge Menneske eller den Kone, det ærede Medlem har lært at kende, som er i et Hjem og kan hjælpe lidt til, og som det derfor er en Fordel for Hjemmet at have, vil Kommunen sikkert ikke hjælpe; men der findes Tusinder af andre, som slet ikke har noget som helst at gøre, og som i høj Grad trænger til den Hjælp, her er Tale om. Jeg finder, at netop Lovens midlertidige Karakter vil føre det frie Skøn ind.

Saa har jeg kun en Bemærkning til til det ærede Medlem. Jeg har deltaget i alle Udvalgs møder fra Morgen til Aften, men jeg har ikke hørt, at det ærede Medlem har interesseret sig særlig for enkelte Kommuner. Jeg vilde tro, at det beror paa en Huskefejl fra det ærede Medlems Side, lige saa vel som det beror paa en Huskefejl, at det ærede Medlem saa gerne vilde stilles overfor Socialministeren og ikke kunde blive det. Jeg kender ikke noget til det Forhold.

Jeg skal endnu en Gang anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.